

Arrest

nr. 293 331 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louisalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2023 houdende de terugnrijving (bijlage 11), houdende de intrekking van een visum en houdende de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Cédric KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 augustus 2023 wordt de verzoekende partij staande gehouden op de luchthaven Brussel Nationaal.

1.2. Op 16 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende tot teruggedrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw :

naam M.N. (...) voornaam F. (...)

geboren op (...) te K. (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te M. (...) op : (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 27.07.2023 tot 27.10.2023 voor een duur van 14 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en): (...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart in eerste instantie naar België te komen voor toerisme. Hij verklaart in Brussel (België) te zullen verblijven en legt een hotelreservatie voor van 20.07.2023 tot 01.08.2023 te “Hotel Hubert Grand Place”. Echter deze reservatie is reeds verlopen. Hij kan zodoende niet aantonen waar hij zal logeren tijdens zijn voorgenomen verblijf in België. In tweede instantie verklaart hij ook Frankrijk te willen bezoeken voor toerisme. Betrokkene is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk en beschikt hier ook niet over bewijzen van logies. Betrokkene verklaart vrienden te hebben in België doch is niet in het bezit van uitnodigingen van deze personen. Verder is betrokkene niet in het bezit van toeristische documentatie, kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen plaatsnamen buiten Brussel in België opgeven. ”.

1.3. Op 16 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. Op 16 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Proceduretaal

De verzoekende partij vraagt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Voorwerp van de vordering

De Raad stelt vast de verzoekende partij als voorwerp van de vordering het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2023 vermeldt. Bij de uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft genomen.

De Raad stelt vast dat ten aanzien van de verzoekende partij op 16 augustus 2023 of enige andere datum noch een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, noch een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, doch wel een beslissing tot terughrijving. Hierop gewezen ter terechtzitting, bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat deze laatstgenoemde beslissing tot terughrijving van 16 augustus 2023 de bestreden beslissing betreft.

Er terechtzitting ook op gewezen dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift eveneens een beslissing tot intrekking van een visum voegt, en gevraagd of deze beslissing bestreden wordt met onderhavige vordering, antwoordt de advocaat van de verzoekende partij dat deze beslissing aangevochten wordt.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij bij haar feiten uiteenzetting stelt dat zij in administratieve vasthouding werd geplaatst op 16 augustus 2023 en dat dit de bestreden beslissing betreft alsook dat zij deze beslissing bij haar verzoekschrift voegt. Hierop gewezen stelt de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting dat ook deze beslissing aangevochten wordt.

4. Ontvankelijkheid

4.1. Samen met de verwerende partij wijst de Raad er op dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij is gericht tegen de beslissing houdende intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...].”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggerepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend

doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p. 18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughervingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (Ibid. p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, §4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terughervingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing houdende de intrekking van het visum geen verwijderings- of terughervingsmaatregel is.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

4.2. De Raad merkt voorts op dat een beslissing tot vasthouding overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

4.3. Enkel de beslissing tot terughrijving van 16 augustus 2023, hierna 'de bestreden beslissing', wordt met onderhavige vordering op ontvankelijke wijze bestreden.

5. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

5.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de formele motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur van zorgvuldigheid en van het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij meent voorts ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

*"En ce que, La partie adverse estime que l'objet et les conditions du voyage ne sont pas réunis ;
Alors que,*

1. DU DEFAUT DE MOTIVATION ADEQUATE :

Attendu que l'autorité administrative est tenue de motiver adéquatement ses décisions ;

Qu'en vertu de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 et des articles 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, les décisions prises en vertu de la loi du 15/12/1980 doivent être motivées ;

Que la motivation à laquelle doit se livrer le ministre doit se livrer, conformément à la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pour justifier la décision d'éloignement qu'elle émet consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement de la décision ;

Que dans le cas d'espèce, l'autorité administrative ne rencontre pas ces enseignements ;

Attendu que le requérant est détenu sur base de l'article 74/5 paragraphe 1er, 1° de la loi du 15/12/1980 puisqu'il a fait l'objet d'une décision de refoulement ;

Qu'en effet, à son arrivée les autorités à la frontière ont estimé à tort que l'objet et les conditions de son séjour n'étaient plus remplis ;

Qu'ils ont pris une décision de refoulement et décidé de le placer en détention ;

Que l'article 3, 3° de la loi stipule que : Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants : « s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé »;

Que la partie adverse reproche au requérant de n'avoir pas présenté des documents justifiant l'objet et les conditions de son séjour ;

Que contrairement à l'acte attaqué, le requérant a présenté ces documents à la partie adverse en version électronique mais la partie adverse s'est refusée de les prendre en compte ;

Qu'en effet, à la frontière, il avait en sa possession les documents suivants en format électronique :

- Une réservation d'hôtel pour son séjour en Belgique ;
- Une réservation de séjour pour son séjour en France ;
- Un titre de transport pour la France ;
- Un plan touristique manuscrit ;
- Qu'en outre, il avait 950€ et 600\$ en liquide + sa carte bancaire ;

□ Qu'en ce qui concerne la réservation d'hôtel en Belgique, le requérant avait produit ladite réservation à l'appui de sa demande ;

Que le visa lui a été accordé après la date initiale de départ ;

Qu'après l'obtention du visa et à la veille de son voyage, il a pris contact téléphoniquement avec l'établissement hôtelier qui lui a confirmé qu'il avait adapté sa réservation et qu'une chambre lui était réservé ;

Qu'à la frontière, il a présenté ladite réservation d'hôtel afin de donner les indications sur le lieu de séjour; Que la partie adverse n'a pas pris le soin de vérifier l'information et s'est juste contentée de considérer que la réservation d'hôtel était expirée alors que ce dernier avait un accord avec l'hôtelier ;

□ Qu'en ce qui concerne le plan touristique, le requérant a produit le document produit à l'appui de sa demande afin de justifier l'objet de son séjour ;

Que dans l'acte attaqué, la partie adverse n'a pas pris en compte ledit document alors qu'il s'agit du même document produit à l'appui de sa demande de visa et qui avait été validée par l'attribution du visa ;

□ Qu'en ce qui concerne son séjour en France, le requérant a produit en version électronique, la réservation de son hébergement ainsi que les billets de train pour lui et sa soeur qui était censé l'accompagner durant tout son séjour ;

Que l'ensemble de ces éléments entrent en contradiction avec les motifs avancés par la partie adverse pour justifier sa décision ;

Qu'au regard de ce qui précède, la motivation de la partie adverse n'est pas admissible en droit et en fait; Qu'elle était totalement biaisée puisqu'elle repose sur des éléments contredits par le dossier ;

Que force est de constater que l'acte attaqué n'a pas été adéquatement motivée.

2. De la violation du principe de bonne administration, de l'erreur manifeste d'appréciation

Attendu que l'acte entrepris par la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation dans la mesure où elle contrevient aux principes de bonne administration, et est illégale dans la mesure où elle viole les dispositions de la loi du 15/12/1980 et de l'arrêté royal du 08/10/1981 ;

Que le principe de bonne administration suppose que l'administration doive tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier administratif au moment où elle est amenée à prendre une décision ;

Que les éléments du dossier présentés par le requérant à la frontière n'ont pas été pris en considération par la partie adverse alors qu'ils sont de nature à justifier l'objet et les conditions du voyage conformément à l'article 3 de la loi invoqué ;

Que très clairement, l'administration a failli à son devoir de minutie.

Que le devoir de minutie qui peut être rattaché aux principes de bonne administration ainsi qu'au principe général de droit de l'exercice effectif du pouvoir d'appréciation, exige une certaine attitude de l'administration.

Que ledit principe « impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de pouvoir prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328, Hadad, cité par P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif 2014, Bruylant, p. 162).

Que suivant ce principe, l'administration lorsqu'elle doit prendre une décision, doit procéder à un examen complet et particulier des données de l'espèce avant de se prononcer, quod non en l'espèce.

Que telle n'a pas été l'attitude de la partie adverse dans la présente cause puisqu'au moment où l'acte attaqué est pris, la partie adverse ne se prononce pas sur les documents en sa possession et plus globalement sur le bien-fondé de la demande.

Quant à la question de la sécurité juridique ?

Qu'en effet, la sécurité juridique implique que les administrés soient en mesure de connaître le droit positif qui leur est applicable ;

Qu'ils doivent pouvoir anticiper et évaluer les conséquences juridiques des actes qu'ils posent et des comportements qu'ils adoptent ;

*Que l'acte attaqué vient mettre en péril la sécurité juridique étant donné qu'elle ne permet pas au requérant d'anticiper et d'évaluer les conséquences juridique de la production des documents qu'il a produit à l'appui de sa demande de séjour ;
Que par conséquent, l'acte attaqué doit-être annulé."*

5.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De beslissing tot teruggedrijving is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. De feitelijke overwegingen die de verwerende partij tot deze beoordeling heeft gebracht, kunnen verder op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door de verzoekende partij aan de grenscontrole voorgelegde stukken en de door haar afgelegde verklaringen.

De motivering komt pertinent en draagkrachtig voor in het licht van de voormelde wettelijke bepaling en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen waarom volgens het bestuur het doel van het verblijf en de verblijfsomstandigheden niet worden aangetoond waardoor haar de toegang tot het grondgebied krachtens artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden geweigerd. Op het eerste zicht is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

5.2.3. Waar de verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de rechtsnormen zoals deze in het voorliggende geval toepassing vinden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

5.2.4. De Raad herinnert aan artikel 6 van de huidige Schengengrenscore, zoals deze is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen. Deze bepaling handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

- ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;
- b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;
- c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;
- d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;
- e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...]. (eigen onderlijning)

Bijlage 1 bij de Schengengrenscore bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. Voor toeristische of privéreizen is dit, wat de reisroute of -planning betreft, een bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

[...]. (eigen onderlijning)

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt ten slotte als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de met grenscontrole belaste diensten niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Het volstaat voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Uit artikel 6, eerste lid, a) juncto c) van de Schengengrenscode blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat de verwerende partij in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het bezit van een geldig paspoort met een visum type C vrijwaart de verzoekende partij aldus nog niet van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan de verzoekende partij na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Artikel 30 van de van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

5.2.5. Op het ogenblik van de effectieve binnenkomst op het Schengengrondgebied kan worden nagegaan of het voorgehouden toeristisch doel en de verblijfsomstandigheden door de verzoekende partij aannemelijk kunnen worden gemaakt. De verwerende partij stelde vast dat dit niet het geval was. Zij steunde zich hierbij op de volgende vaststellingen:

- De verzoekende partij verklaart in eerste instantie naar België te zijn gekomen om toeristische redenen en verklaart in Brussel te zullen verblijven en legt een hotelreservatie voor van 20 juli tot 1 augustus 2023 in het “Hotel Hubert Grand Place”. Deze reservatie is reeds verlopen zodat de verzoekende partij niet kan aantonen waar zij zal logeren tijdens het voorgenomen verblijf in België.
- De verzoekende partij verklaart in tweede instantie ook Frankrijk te willen bezoeken voor toerisme doch is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Frankrijk en beschikt ook niet over bewijzen van logies.
- De verzoekende partij verklaart vrienden te hebben in België doch is niet in bezit van uitnodigingen van deze personen.
- De verzoekende partij is niet in het bezit van toeristische informatie, kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen plaatsnamen buiten Brussel in België opgeven.

De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

5.2.6. In zoverre de verzoekende partij met haar uiteenzetting in het enig middel kritiek levert op de beslissing tot vasthouding, herhaalt de Raad dat hij zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van onderhavige vordering in de mate dat deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

5.2.7. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat het doel en de verblijfsomstandigheden niet meer aangetoond zijn, dat de verwerende partij haar tegenwerpt dat zij niet in het bezit is van de documenten die haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, dat in tegenstelling tot voorgaande, zij deze documenten heeft voorgelegd op elektronische wijze maar de verwerende partij geweigerd heeft hiermee rekening te houden, dat zij bij aankomst aan de grens in het bezit was van volgende documenten in elektronische vorm:

- een hotelreservatie voor haar verblijf in België
- een hotelreservatie voor haar verblijf in Frankrijk
- een vervoersbewijs voor Frankrijk
- een geschreven toeristisch plan
- bovendien, 950 euro en 600 dollar in cash geld en haar bankkaart.

Betreffende de hotelreservatie in België stelt de verzoekende partij dat zij de reservatie heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar aanvraag, dat het visum haar verleend werd na de initiële datum van vertrek, dat zij na het verkrijgen van haar visum en op de vooravond van haar reis, telefonisch contact heeft gehad met het hotel dat bevestigd heeft dat haar reservatie zou aangepast worden en dat haar kamer gereserveerd was. Zij betoogt dat zij aan de grens de reservatie getoond heeft om een indicatie te geven over haar plaats van verblijf, dat de verwerende partij niet de moeite heeft genomen om deze informatie te verifiëren en zich tevreden heeft gesteld te oordelen dat de reservatie verlopen is terwijl zij een akkoord had met het hotel. Betreffende een toeristisch plan, stelt de verzoekende partij dat zij het document heeft voorgelegd dat zij heeft voorgelegd naar aanleiding van haar aanvraag om het doel van haar reis te staven. Zij stelt dat de verwerende partij dit document in de bestreden beslissing niet in overweging neemt terwijl ditzelfde document voorgelegd werd naar aanleiding van haar visumaanvraag en gevalideerd werd voor het toekennen van haar visum. Betreffende haar verblijf in Frankrijk, stelt de verzoekende partij dat zij, op elektronische wijze, de reservatie van haar hotel alsook haar treinbiljet voor haar en haar zus, die haar zal vergezellen gedurende gans haar verblijf, heeft voorgelegd. De verzoekende partij meent dat het geheel van deze elementen tegenstrijdig is met de motieven naar voren gebracht door de verwerende partij om de bestreden beslissing te staven, dat de bestreden beslissing berust op motieven die in strijd zijn met het dossier, dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is. Zij stelt dat de elementen van het dossier die zij voorgelegd heeft aan de grens niet in overweging werden genomen door de verwerende partij terwijl ze van aard zijn het doel en de reisomstandigheden, conform artikel 3 van de Vreemdelingenwet, te staven, dat de verwerende partij tekort gekomen is aan haar zorgvuldigheidsplicht, dat de verwerende partij gehouden is, wanneer zij een beslissing neemt, tot een volledig en individueel onderzoek van de gegevens van de zaak, wat *in casu* niet het geval is. Zij meent dat dit niet de houding was van de verwerende partij in onderhavig geval daar zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de voorgelegde documenten in haar bezit en meer in het algemeen over het gegrond zijn van de aanvraag. De verzoekende partij meent tot slot dat de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel schendt gelet op het feit dat deze beslissing aan de verzoekende partij niet toelaat om te anticiperen op de juridische gevolgen van het neerleggen van de documenten die zij heeft voorgelegd naar aanleiding van haar aanvraag, en deze gevolgen te evalueren.

5.2.8. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij – in tegenstelling tot waar gesteld wordt dat zij niet in het bezit is van de documenten die haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – deze documenten heeft voorgelegd op elektronische wijze maar de verwerende partij geweigerd heeft hiermee rekening te houden, dat zij bij aankomst aan de grens in het bezit was van een hotelreservatie voor haar verblijf in België, een hotelreservatie voor haar verblijf in Frankrijk, een vervoersbewijs voor Frankrijk en een geschreven toeristisch plan in elektronische vorm alsook van 950 euro en 600 dollar in cash geld en haar bankkaart, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de verzoekende partij bij aankomst in het bezit was van 950 euro en 600 dollar in cash geld en haar bankkaart. Hiermee toont de verzoekende partij evenwel nog niet aan wat het doel en de omstandigheden zijn van haar voorgenomen verblijf. Evenmin wordt betwist dat zij een hotelreservatie voor haar verblijf in België heeft voorgelegd, doch wordt hieromtrent gemotiveerd dat het een hotelreservatie van 20 juli tot 1 augustus 2023 in het “Hotel Hubert Grand Place” betreft en deze reservatie reeds is verlopen zodat de verzoekende partij niet kan aantonen waar zij zal logeren tijdens het voorgenomen verblijf in België. In zoverre zij zou willen aanvoeren dat zij ook een niet verlopen hotelreservatie voor haar actueel verblijf in België in elektronische vorm had voorgelegd, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij tijdens het gehoor bij de grenspolitie geconfronteerd werd met het feit dat haar hotelreservatie voor het verblijf in België verlopen was en met

het feit dat deze reservatie blijkens Booking.com reeds geannuleerd werd door de persoon die ze heeft gemaakt en dat de verzoekende partij hierop geenszins reageert door te stellen dat zij een actuele hotelreservatie heeft die zij in elektronisch vorm kan tonen, doch wel verklaart dat haar hotelreservatie werd gemaakt door haar reisagentschap, dat zij weet dat de periode voorbij is en zegt dat zij geen andere reservatie heeft, dat zij ervan uitgaat dat zij zich bij het hotel kan aanbieden en alsnog een reservatie kan laten maken. Het feit dat zij de oorspronkelijke reservatie getoond heeft om een indicatie te geven over haar plaats van verblijf, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Het feit dat het visum haar eventueel pas werd verleend na de initiële beoogde vertrekdatum evenmin. Immers wordt haar niet tegengeworpen dat er reeds een eerdere hotelreservatie is, doch wel dat dit de (enige) voorgelegde reservatie is, deze verlopen is en de verzoekende partij niet kan aantonen waar zij zal logeren tijdens het voorgenomen verblijf. De stelling in het verzoekschrift dat zij na het verkrijgen van haar visum en op de vooravond van haar reis, telefonisch contact heeft gehad met het hotel dat bevestigd heeft dat haar reservatie zou aangepast worden en dat haar kamer gereserveerd was, is in tegenspraak met haar verklaringen tijdens het gehoor bij de grenspolitie, waar zij verklaard heeft dat haar hotelreservatie werd gemaakt door haar reisagentschap, dat zij weet dat de periode voorbij is en zegt dat zij geen andere reservatie heeft, dat zij ervan uitgaat dat zij zich bij het hotel kan aanbieden en alsnog een reservatie kan laten maken. Door louter ter gelegenheid van haar verzoekschrift tegenstrijdige verklaringen af te leggen, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op onjuiste gegevens of deze incorrect of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld. Waar zij stelt dat de verwerende partij niet de moeite heeft genomen om deze informatie te verifiëren en zich tevreden heeft gesteld te oordelen dat de reservatie verlopen is terwijl zij een akkoord had met het hotel, wijst de Raad erop dat zij, wanneer zij geconfronteerd werd met het feit dat haar hotelreservatie voor het verblijf in België verlopen was en met het feit dat deze reservatie blijkens Booking.com reeds geannuleerd werd door de persoon die ze heeft gemaakt, geenszins heeft verklaard dat zij na het verkrijgen van haar visum en op de vooravond van haar reis, telefonisch contact heeft gehad met het hotel dat bevestigd heeft dat haar reservatie zou aangepast worden en dat haar kamer gereserveerd was, doch wel dat zij weet dat de periode voorbij is en zegt dat zij geen andere reservatie heeft. Nu zij zelf verklaarde dat zij geen andere reservatie heeft, toont de verzoekende partij niet aan welke informatie de verwerende partij kon verifiëren. Bovendien komt het de verzoekende partij toe om de nodige stavingstukken voor te leggen die het doel en de verblijfsomstandigheden van haar reis schragen. Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat zij de reservatie heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar aanvraag herhaalt de Raad dat het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, de met grenscontrole belaste diensten niet belet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Het volstaat voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Uit artikel 6, eerste lid, a) juncto c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Waar de verzoekende partij betreffende het toeristisch plan stelt dat zij dit in elektronische vorm heeft voorgelegd bij de grenspolitie en dat zij het document heeft voorgelegd dat zij heeft voorgelegd naar aanleiding van haar aanvraag om het doel van haar reis te staven, worden ook deze stellingen tegengesproken door haar verklaringen tijdens het gehoor bij de grenspolitie. Immers blijkt niet dat zij enig toeristisch plan in papieren of elektronische vorm heeft voorgelegd bij de grenspolitie doch daarentegen verklaarde dat zij een toeristisch plan heeft gemaakt, maar dat zij dat in het Schengen House heeft afgegeven. In het verslag van het gehoor door de grenspolitie kan gelezen worden dat de verzoekende partij geen programma of plan heeft van hoe zij haar tijd zal besteden. Door louter ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift het tegendeel te beweren, toont de verzoekende partij opnieuw niet aan dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op onjuiste gegevens of deze incorrect of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld. Door louter te stellen dat de verwerende partij dit document in de bestreden beslissing niet in overweging neemt terwijl ditzelfde document voorgelegd werd naar aanleiding van haar visumaanvraag en gevalideerd werd voor het toekennen van haar visum, toont zij geenszins aan dat zij dit document heeft voorgelegd, in papieren of elektronische vorm, aan de grenspolitie. In zoverre zij met voorgaande stelling zou menen dat het volstaat dat het document werd voorgelegd en aangenomen naar aanleiding van haar visumaanvraag, wijst de Raad er nogmaals op dat het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, de met grenscontrole belaste diensten niet belet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Het volstaat voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Uit artikel 6, eerste lid, a) juncto c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Voorts moet ook vastgesteld worden dat de verzoekende partij door te betogen dat

zij bij aankomst aan de grens in het bezit was van een hotelreservatie voor haar verblijf in Frankrijk en een vervoersbewijs voor Frankrijk, dat zij, op elektronische wijze, de reservatie van haar hotel alsook haar treinbiljet voor haar en haar zus, die haar zal vergezellen gedurende gans haar verblijf, heeft voorgelegd, zich beperkt tot loutere beweringen. Uit het verslag van het gehoor van de verzoekende partij bij de grenspolitie en uit het administratief dossier, dat de stukken bevat die de verzoekende partij heeft overgemaakt aan de grenspolitie, blijkt niet dat de verzoekende partij voormelde stukken, namelijk de reservatie van haar hotel in Frankrijk alsook haar treinbiljet voor haar en haar zus, heeft voorgelegd of getoond, in papieren versie of elektronisch, ter gelegenheid van het gehoor. Door louter te poneren dat zij deze voorgelegd heeft en deze thans te voegen bij haar verzoekschrift toont zij dit niet aan. In zoverre de verzoekende partij met het voorleggen van deze documenten bij haar verzoekschrift wenst aan te tonen dat het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf zijn aangetoond, gaat zij voorbij aan het feit dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die nog niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Bovendien stelt de Raad vast dat uit het bij het verzoekschrift gevoegde document betreffende de hotelreservatie in Frankrijk niet blijkt wanneer deze reservatie is gemaakt, er ook enkel bewijzen van treintickets voorliggen voor een terugkeer uit Parijs naar Brussel en het voorleggen van deze bewijzen geen afbreuk kan doen aan de motieven dat de verzoekende partij in eerste instantie verklaarde naar België te komen en pas in tweede instantie verklaarde ook Frankrijk te willen bezoeken voor toerisme, dat zij niet in het bezit is van toeristische documentatie en geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden kent.

5.2.9. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet gevolgd worden waar zij stelt dat het geheel van deze elementen tegenstrijdig is met de motieven naar voren gebracht door de verwerende partij om de bestreden beslissing te staven, dat de bestreden beslissing berust op motieven die in strijd zijn met het dossier, dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is, dat de elementen van het dossier die zij voorgelegd heeft aan de grens niet in overweging werden genomen door de verwerende partij terwijl ze van aard zijn het doel en de reisomstandigheden, conform artikel 3 van de Vreemdelingenwet, te staven, dat de verwerende partij tekort gekomen is aan haar zorgvuldigheidsplicht, dat de verwerende partij gehouden is, wanneer zij een beslissing neemt, tot een volledig en individueel onderzoek van de gegevens van de zaak, wat *in casu* niet het geval is, dat dit niet de houding was van de verwerende partij in onderhavig geval daar zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de voorgelegde documenten in haar bezit en meer in het algemeen over het gegrond zijn van de aanvraag. Betreffende deze laatste stelling van de verzoekende partij merkt de Raad ter volledigheid nog op dat het *in casu* niet gaat over een beslissing betreffende een aanvraag, zodat de verwerende partij niet gehouden was zich uit te spreken over de al dan niet gegrondheid van een aanvraag.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat het doel en de verblijfsomstandigheden niet meer aangetoond zijn.

5.2.10. De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij concreet elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskennen van de wet tot haar beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Een manifeste appreciatiefout blijkt *prima facie* evenmin.

5.2.11. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De verzoekende partij toont, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat voormeld beginsel geschonden werd.

De Raad herhaalt in dit licht dat het bezit van een geldig paspoort met een visum type C de verzoekende partij nog niet vrijwaart van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan de verzoekende partij na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

5.2.12. Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

5.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. VERMANDER